

ΕΤΟΣ 70όν

13 Νοεμβρίου 2022

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 46 (3624)

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΣΥΝΑΝΘΡΩΠΟΣ

Στή σημερινή εὐαγγελική περικοπή ἡ Ἐκκλησία μᾶς φέρνει μπροστά στό μεγάλο κεφάλαιο τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τίς διαπροσωπικές σχέσεις. Ὁ Θεός, βλέποντας ἀπό τήν ἀρχή τῆς Δημιουργίας ὅτι δέν εἶναι καλό ὁ ἄνθρωπος νά εἶναι μόνος, ἔφτιαξε ἕνα συνοδοιπόρο τῆς ζωῆς του. Ἀπό τήν ἀρχαία φιλοσοφία γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι κοινωνικό ὄν καί πῶς ὁ ἀπομονωμένος ἄνθρωπος εἶναι εἴτε θεός, εἴτε θηρίο. Οἱ κοινωνίες ἀποτελοῦν καθρέφτη τῆς ἐπαφῆς τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν ἑαυτό του καί, κατ' ἐπέκταση, καθρέφτη τῶν ἀνθρώπινων σχέσεων. Ἔχει γίνει πολὺς λόγος κατὰ καιρούς σχετικά μέ τή διαφορετικότητα, τήν ἀποδοχή τοῦ ἄλλου, τήν ἀλληλεγγύη, καί μάλιστα σέ τέτοιο βαθμό, ὥστε ἀρκετές φορές λαμβάνει φονταμενταλιστικές διαστάσεις, μέ ἀποτέλεσμα ἡ θεματολογία του νά καταντᾶ κάπως τετριμμένη.

Τό υπόδειγμα τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός μέ τήν παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη προσεγγίζει αὐτές τίς πτυχές τῆς κοινωνικῆς προβληματικῆς, χωρίς ὡστόσο νά κοινωνιολογεῖ ἢ νά ἠθικολογεῖ. Σέ αὐτήν βλέπουμε ἕναν ἄνθρωπο ὁ ὁποῖος ἔπεσε θύμα ληστῶν πού τόν κακοποίησαν καί τόν ἄφησαν ἔκθετο στόν δρόμο. Τό θύμα ἀρχικά προσπέρασε ἕνας ἱερέας πού, ἐνῶ θά περίμενε κανεῖς νά σταθεῖ καί νά τόν βοηθήσει ἐπιτελώντας ἔργο θεάρεστο καί ποιμαντικό, τόν ἐγκαταλείπει ἀβοήθητο. Ἐπειτα ἕνας Λευίτης, ὁ ὁποῖος ἦταν γνώστης τοῦ Νόμου, ἀδιαφορώντας, συνέχισε τόν δρόμο του.

Τό τρίτο πρόσωπο πού πέρασε ἀπό ἐκεῖνον τόν τόπο ἦταν ἕνας ἄλλο-εθνῆς, ἕνας Σαμαρείτης, ὁ ὁποῖος τόν περιέθαλψε ἀναλαμβάνοντας ἀκόμη καί τά ἔξοδα τῆς φροντίδας, τῆς διαμονῆς καί τῆς νοσηλείας

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ι' 25-37)

Τό πρόσωπο τοῦ πλησίον

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, Νομικός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ, πειράζων αὐτόν, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομῆσω; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὁρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει, καὶ ζήσῃ. Ὁ δὲ, θέλων δικαιοῦν ἑαυτόν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστί μου πλησίον; Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Ἱεριχῶ, καὶ λησταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτόν, καὶ πληγὰς ἐπιθέντες ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα. Κατὰ συγκυρίαν δὲ Ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀντιπαρήλθεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Λευῖτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν, ἀντιπαρήλθε. Σαμαρεῖτης δὲ τις ὁδεύων, ἦλθε κατ' αὐτόν, καὶ ἰδὼν αὐτόν, ἐσπλαγγνίσθη, καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον, ἐπιβιάσας δὲ αὐτόν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, ἤγαγεν αὐτόν εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ· καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ, καὶ ὅ,τι ἂν προσδαπανήσης, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι. Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν, πλησίον δοκεῖ σοι γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς ληστὰς; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου, καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

του. Παρατηροῦμε λοιπόν ὅτι ὁ Σαμαρεῖτης, ἂν καὶ ξένος, λόγω τῆς ἀγάπης πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ θύματος, δὲν ἔδειξε δισταγμὸ ἢ δειλία, διότι «ὁ φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον» (Α' Ἰωάν. 4,18). Ἀνέλαβε ἐκεῖνος τὸ βάρος καὶ τὸ κόστος τῆς περίθαλψής του, ἐφαρμόζοντας τὸν ἄγραφο νόμο τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ τὴ ρητὴ ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν: «Ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ». (Γαλ. 6,2). Σπλαγγνίσθηκε καὶ ἔδειξε ἔλεος στό πρόσωπο τοῦ ἀτυχου συνανθρώπου, καθὼς ἐλεήμων εἶναι καὶ ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος μᾶς βεβαιώνει: «Ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν».

Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ ἐπεκτείνεται σέ ὀλόκληρη τὴν κτίση. Ὁ ἴδιος ἀπὸ ἀγάπῃ γιὰ τὸ πλάσμα του ἔλαβε τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἔχοντας ὡς μοναδικό σκοπὸ νά θεραπεύσει τὸ ἀμαυρωμένο κατ' εἰκόνα καὶ νά τὸ ὀδηγήσει στό καθ' ὁμοίωσιν. Ὁ νέος Ἀδάμ, ὄντας ἡ ἴδια ἡ ἀγάπη, σταυρώθηκε γιὰ νά συναναστήσει τὸν παλαιὸ Ἀδάμ καὶ μαζί μέ αὐτόν ὀλό-

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τόν καιρόν, ἕνας νομοδιδάσκαλος παρουσιάσθηκε στόν Ἰησοῦ πού προσπαθοῦσε νά πειράξει αὐτόν καί ἔλεγε: Διδάσκαλε, τί πρέπει νά κάνω γιά νά κληρονομήσω τήν αἰώνια ζωή; Καί ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Τί εἶναι γραμμένο στόν νόμο; Τί διαβάξεις; Αὐτός ἀποκρίθηκε καί εἶπε: «Νά ἀγαπᾶς τόν Κύριο τόν Θεό σου μέ ὅλη τήν καρδιά σου καί μέ ὅλη τήν ψυχή σου καί μέ ὅλη τή δύναμή σου καί μέ ὅλο τόν νοῦ σου, καί τόν πλησίον σου, ὅπως τόν ἑαυτό σου». Τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς: Σωστά ἀπάντησες· κάνε αὐτό καί θά ζήσεις. Ἐκεῖνος ὁμως ἤθελε νά δικαιολογήσει τόν ἑαυτό του καί εἶπε στόν Ἰησοῦ: Καί ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου; Πῆρε τόν λόγο τότε ὁ Ἰησοῦς καί εἶπε: Ἕνας ἄνθρωπος κατέβαινε ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ στήν Ἱεριχώ καί ἔπεσε σέ ληστές, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ τόν ἔγδυσαν καί τόν τραυμάτισαν, ἔφυγαν καί τόν ἄφησαν μισοπεδαμένο. Κατά σύμπτωση, ἕνας ἱερέας κατέβαινε σέ ἐκεῖνο τόν δρόμο, καί ὅταν τόν εἶδε, ἄλλαξε δρόμο καί προσπέρασε. Ὁμοίως καί ἕνας Λευίτης, πού βρέθηκε σέ ἐκεῖνο τό μέρος, ἀφοῦ ἦλθε καί τόν εἶδε, ἄλλαξε δρόμο καί προσπέρασε. Ἕνας Σαμαρείτης ὁμως, πού ταξίδευε, ἦλθε κοντά του καί ὅταν τόν εἶδε τόν εὐσπλαχνίσθηκε· καί ἀφοῦ τόν πλησίασε, ἔδεσε τά τραύματά του, ἀφοῦ τά ἄλειψε μέ λάδι καί κρασί· καί ἀφοῦ τόν ἐπιβίβασε στό δικό του ζῶο, τόν μετέφερε σέ ἕνα πανδοχεῖο, ὅπου καί τόν περιποιήθηκε. Καί τήν ἐπόμενη ἡμέρα, ὅταν ἔφευγε, ἔβγαλε δύο δηνάρια, τά ἔδωσε στόν πανδοχεά καί τοῦ εἶπε: Φρόντισέ τον, καί ὅ,τι ἐπιπλέον δαπανήσεις, ἐγώ θά σοῦ τό δώσω ὅταν ἐπιστρέψω. Ποιός λοιπόν ἀπό αὐτούς τούς τρεῖς νομίζεις ὅτι ἀποδείχθηκε πλησίον ἐκείνου πού ἔπεσε στους ληστές; Καί αὐτός εἶπε: Αὐτός πού ἔδειξε τό ἔλεός του σέ αὐτόν. Τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε: Πήγαινε καί κάνε καί ἐσύ τό ἴδιο.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

κληρη τήν κτίση. Μέσω τῆς διδασκαλίας, τῶν παραβολῶν, τῆς βιοτῆς καί τῆς σταυρικής του θυσίας, ἀναδεικνύει τήν ἀγαπητική σχέση πού πρέπει νά ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι μεταξύ τους, μέ ἀναφορά στήν ἐσχατολογική ὀλοκλήρωση τοῦ καθενός, πού δέν εἶναι φυσικά ἄλλη ἀπό μία νέα κοινωνία προσώπων, ἀγιασμένη, τῆ θεία Κοινωνία.

Ἡ θυσιαστική προσφορά

Καλούμαστε, λοιπόν, ἔχοντας τόν καλό Σαμαρείτη τῆς παραβολῆς ὡς ὑπόδειγμα χριστιανικῆς διδασκαλίας καί ποιμαντικῆς, νά δίνουμε ἐμπράκτως τό «παρών» στήν καθημερινότητα τοῦ ξένου, τοῦ διπλανοῦ, τοῦ πλησίον, εἴτε ἀνήκει στή στρατευομένη Ἐκκλησία, δηλαδή στό σύνολο τῶν βαπτισμένων πιστῶν, εἴτε βρίσκεται ἐκτός αὐτῆς. Στό Εὐαγγέλιο τῆς Κρίσεως λέει ὁ Κύριος: «Ξένος ἦμην καί συνηγάγετέ με, γυμνός καί περιεβάλετέ με». Μᾶς καλεῖ δηλαδή κάθε φορά νά πορευόμαστε στή ζωή μας μέ ἀγάπη, καί μάλιστα μέ τήν ἔννοια τῆς ἔμπρακτης, τῆς ἀνιδιο-

13 Νοεμβρίου 2022: ΚΥΡΙΑΚΗ Η΄ ΛΟΥΚΑ

† Ἰωάννου ἀρχιεπισκόπου Κων/πόλεως τοῦ Χρυσοστόμου († 407).

Ἦχος: πλ. α΄ – Ἐωθινόν: ΙΑ΄ – Ἀπόστολος: Ἐβρ. ζ΄ 26 - η΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ι΄ 25-37.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 20 Νοεμβρίου, Θ΄ Λουκᾶ.

Απόστολος: Ἐφεσ. β΄ 4-10 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιβ΄ 16-21.

τελοῦς, τῆς θυσιαστικῆς προσφορᾶς, καί ὄχι μέ τήν ἔννοια τῆς ἀπλῆς ἔκφρασης τοῦ συναισθήματος. Χρειάζεται νά ἀγαπᾶμε τόν ἄλλον, τόν ἕτερο, τόν διαφορετικό, ὅπως ἀγαπᾶμε τόν ἴδιο μας τόν ἑαυτό. Μέ πῶ ἀπλά λόγια, νά ἀγαπᾶμε χωρίς διακρίσεις, ὅπως ἄλλωστε ἔκανε καί ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, γιά τή σωτηρία ὄχι μόνο ἐνός μέρους τοῦ κόσμου ἤ μιᾶς μερίδας ἐκλεκτῶν ἀνθρώπων, πού πιστεύουν ὅτι κατέχουν τό πλήρωμα τῆς γνώσης, ἀλλά γιά ὅλο τόν κόσμο.

Ἀρχιμ. ᾽Α. ᾽Α.

Νέα ἔκδοση τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

Πρωτοπρ. Θεμιστοκλή Μουρτζανού

ΓΕΝΙΚΟΥ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΥ ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ Ι. Μ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ

ΚΑΤΑ ΤΟ ΛΟΓΙΟΝ ΣΟΥ

Κηρύγματα στό Εὐαγγελικά καί Ἀποστολικά

Ἀγιογραφικά Ἀναγνώσματα

(Α΄ ἔκδ., σχῆμα 14x21, σελ. 424)

Ἡ Ἀποστολική Διακονία ἐκδίδει τό νέο αὐτό βιβλίο μέ κηρυγματικά κείμενα, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν ὠραίες ἐρμηνευτικές προσεγγίσεις, βιωματικά δοσμένες ἐν εἶδει «Κυριακοδρομίου». Ὁ συγγραφέας διαθέτει τήν γνώση τόσο τῆς θύραθεν ὅσο καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας ἔχοντας μελετήσει τόσο τήν πατερική ἐρμηνευτική, ὅσο καί τά σύγχρονα κοινωνικά προβλήματα. Εὐελπιστοῦμε ὅτι ὁ Ἱερός Κληρὸς θά μπορέσει νά ἀντλήσει πολὺτιμες ἀφορμές γιά τή διάδοση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τό ἦθος τοῦ ὁποίου ἀποτυπώνεται στή λειτουργική ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ΄ ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr